UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IX. Schisma Orientalium non impedit hodic quin ejusdem momenti & auctoritatis censenda sint Ecclesiæ Romanæ & Occidentalis decreta adversùs novas hæreses, tametsi Orientalium Ecclesiarum consensu ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Visual Library

habitum anno ſeptingenteſimo quinquageſimo quarto, in quo facta contumelia fuerat imaginibus, ſeptimum œcumenicum vocabant; tametſi conſentientes non haberent Epiſcopos illuſtriſſimarum Eccleſiarum, præſertim verò Romanum. Nam iſti apertè contradicebant huic ſynodo. Sic ergo habet locus ille in duobus antiquis codicibus M S S. Bibliothecæ regiæ: οὐχ' ὑμῶν αἱ διδασκαλίαι αὗται; πῶς οὖν οἱ τὰ ἅγια ἐκκηρύξαντες, ἁγίαν συνεστήσασθε σύνοδον. ὢ τῆς ἀτοπίας· πῶς δὲ καὶ οἰκουμενικὴ αἱ κληθεῖσα, ἐφ' ἧς οὐχ' ὁ Ῥώμης συνδέχεται πρόεδρος, οὗ χωρὶς ἀδύνατον πάντως τὰ ἐκκλησιαστικὰ καινίζεσθαι· οὐχ' ὁ Ἀλεξανδρείας συνῄνεσεν, οὐχ ὁ Ἀντιοχείας, οὐδ' ὁ Ἱεροσολύμων· ποῦ οἱ λέξαντες τούτων· ἢ τίνες ἀρχαὶ καὶ κατὰ τόπους διεστάμενοι, τὴν ψευδῆ σύνοδον ὑμῶν συνιστῶντες, ἵν' οἰκουμενικὴ αὕτη κριθείη. Hunc ergo locum ſic vertit Billius: *Annon hæ veſtræ doctrinæ ſunt? Quonam ergo pacto, qui ſancta proſcripſiſtis, ſanctum Concilium coëgiſtis? O ſingularem abſurditatem! Iam, qui œcumenicum iſtud Concilium vocari queat &c.*

IX. Diſſipato in varias partes & veluti diſſecto per Orientalium ſchiſma Eccleſiæ corpore, non ideo minoris momenti & auctoritatis hodie cenſenda ſunt Eccleſiæ Romanæ & Occidentalis decreta, quæ emergentium de novo hæreſeon neceſſitas aliquando exprimit, quòd Orientalium ſedium conſenſu & concordia deſtituantur. Etenim cùm Dei Opt. Max. ſingulari beneficio ſumma & veluti arx quædam Chriſtianæ religionis in faſtigio ſedis apoſtolicæ collocata ſit, ubi depoſitum veræ fidei majorúmque traditiones tutiſſimè cuſtodiuntur, nihil officere poteſt veritati temeraria Orientalis Eccleſię defectio. Reſidet enim penes Eccleſiam Romanam eadem definiendi auctoritas quam Eccleſia univerſalis colebat olim, ita ut ea in parte nihil immutatum ſit. Reſtricta eſt tantummodo ſinceræ Eccleſiæ diffuſio: quæ, licèt arctioribus limitibus fortaſſe circumſcripta, conſenſus ſui auctoritatem apoſtolicæ ſedis auctoritati adjungit. Imò verò in damnandis nuperæ ſectæ articulis ipſa quoque Orientalis Eccleſia per Hieremiæ Patriarchæ Conſtantinopolitani cenſuram ſuffragia ſua contulit; ſi quis ad plenam de novitate victoriam hoc quoque deſideret.

Vide li. 1. cap. 14. §. 3. in fine.

CAPVT XV.

Synopſis.

I. Mittebant etiam Romani Epiſcopi Legatos ad Imperatores Chriſtianos pro negotiis Eccleſiæ univerſalis procurandis. Probatur exemplo Liberij; qui varias legationes ad Conſtantium miſit in cauſa Athanaſij, ut Concilium impetrarent.

II. Mediolanenſe Concilium ea de cauſa habitum anno CCCLV. in quo Epiſcopi damnationi Athanaſij per vim ſubſcripſerunt. Legati Romani, quòd ſubſcribere recuſaſſent, in exilium miſſi edicto Principis.

III. Reſtituto Athanaſio poſt obitum Conſtantij, Lucifer Calaritanus, tametſi exul, vi legationis Paulinum Epiſcopum inſtituit in Eccleſia Antiochena, quæ ſchiſmate laborabat. quod potiùs propagavit ſchiſma in illa Eccleſia quàm extinxit.

IV. Euſebius quoque Vercellenſis, & ipſe exul, antiqua Legati auctoritate uſus eſt in ſynodo Alexandrina.

V. Frequentes occurrunt veterum Pontificum legationes ad Imperatores; quas commemorare inutile fuerit. Earum initium arceſſi poteſt à legatione quam Leo I. impoſuit Iuliano Epiſcopo Coënſi in Cycladibus.

VI. Sollicitudo extraordinaria Iuliano demandata, non autem juriſdictio. Cui legationi neceſſarius fuit Marciani Imp. conſenſus. Probatur è Leone.

I. PRÆTER eos Legatos qui à Pontificibus Romanis ad Concilia Oecumenica mittebantur, non erant infrequentes eorundem legationes ad Imperatores Chriſtianos pro negotiis Eccleſiæ univerſalis procurandis; ſeu de fide, ſeu de diſciplina, ageretur. Ejus generis Legatos ad Conſtantium Liberius deſtinavit, ut Concilium Aquileiæ cogendum impetraret, ubi de novo adverſùs Athanaſium delato crimine majeſtatis & de veræ fidei reſtitutione tractari poſſet. Etenim Arriani, veteri in Athanaſium odio inflammati, hominem innocentem eo prætextu in Oriente condemnant, quaſi conſilia adverſùs Principem cum Magnentio tyranno participaſſet. Literas illas Epiſcoporum Orientalium, & Ægyptiorum aliquot, Epiſcopis Italis in Concilio Romano Liberius recitavit, qui fidem & ſententiam ſuam Orientalibus commodare noluerunt, *quòd eodem tempore ſeptuaginta quinque Epiſcoporum Ægyptiorum de Athanaſio ſententia repugnabat. Vnde contra divinam legem viſum eſt, cùm Epiſcoporum numerus pro Athanaſio major exiſteret, in parte aliqua commodare conſenſum.* Miſſi ergo ad Conſtantium Vincentius Capuenſis Epiſcopus, cum Marcello æquè ex Campania Epiſcopo: qui Arelatem accedentes, Athanaſij damnationi, Conſtantij minis inflexi, ſubſcripſerunt. Quare fidem Nicænam in cauſa Athanaſij valde periclitari cernens Pontifex, ſecunda legatione Conſtantium adivit, miſſo Lucifero Calaritano in Sardinia Epiſcopo, Pancratio Preſbytero, & Hilario Diacono, ut Concilium impetraret. *Ad exorandam igitur manſuetudinem tuam, ut benevolo animo allegationes noſtras audire digneris, fratrem & coëpiſcopum meum ſanctum virum Luciferum cum Pancratio compreſbytero meo & Hilario Diacono placuit proficiſci; quos credimus de clementia tua ad pacem omnium Eccleſiarum catholicarum non difficulter poſſe Concilium impetrare.* Liber ep. ad Conſtantium.

II. Euſebium Vercellenſem Epiſcopum epiſtolis quoque ſuis hortatus eſt ut ſe Legatis adjungeret. Votis reſpondiſſe viſus eſt